

Eduard Wagner

Å LEVE ELLER
BARE
EKSISTERE 3

Er fornøyd

Innholdsfortegnelse

Forord

Desember 1959 foreldrehjem

September 1966 skole

September 1970 videregående skole

September 1971 internatskole

August 1972 helgehus

1972 første kyss

Vinter 1975 salg

September 1977 læretid

September 1978 Første leilighet

Mai 1978 fargeblindhet

Oktober 1980 føderale hær

September 1980 yrke

Januar 1988 ansatt hos far

November 1988

Høsten 1995

Juli 1998 ferie

August 2000

1990 - 1991 leilighet

1980 - avhengighet

Juni 2001 konkur

2000 sorenskriver / finans

Mars 2006 utpressing

13. desember 2006

August 2008

2006 til 2011 handler om omsorg
Mai 2011 Neocathomenat
April 2012 fengselsstraff
Avskjediget 10. desember 2012
24. desember 2014 slutt
Februar 2016 normalt liv
Dansearrangementer høsten 2015
Familie
Venner
Partnerskap
Nykatolsk slutt
Kunder
Gjenoppta

Eduard Wagner 2017

Forord

Du kan se det hvordan du vil: Er disse memoarene eller er det bare en sekvens av hendelser i livet mitt. Jeg vil gjerne si at på det tidspunktet jeg hadde opplevd dette, trodde jeg at dette var riktig. Jeg hadde knapt noen råd fra slektninger eller venner om det var det rette å gjøre eller ikke. Men det var alltid et spørsmål om jeg ville tatt hensyn til dette. Selvfølgelig, i løpet av de neste sidene er det alltid steder

hvor jeg er på grensen til lovlighet. Men siden disse var en stund siden og jeg personlig står for hva jeg gjorde eller ikke gjorde da, ser jeg ingen problemer om disse konsekvensene oppstår. Om dette er et oppfylt eller lykkelig liv er ikke opp til meg, men til leseren, men jeg skal trekke en konklusjon til slutt.

Familie 1970

Desember 1959 foreldrehjem

På slutten av 1959 så jeg dagens lys i Wien, selv om jeg var der, men kan nesten ikke huske det. Broren min kom som den andre fødte, og var allerede 6 år gammel i en Donauschwabisk familie. For å forklare min opprinnelse: På slutten av andre verdenskrig ble foreldrene mine utvist fra det som nå er Serbia av partisaner under våpen, og deres liv ble truet. Siden de tilhørte gruppen etniske tyskere (donauschwabere), var morsmålet tysk, noe som betyr at de også kunne snakke serbokroatisk. Deres forfedre ble for tiden bosatt av Prinz Eugen i det daværende Jugoslavia for å styrke infrastrukturen der, noe de lyktes med. I uroen under andre verdenskrig ble de deretter drevet ut av partisaner fra både nord og sør med trusselen om livet. På dette tidspunktet hadde de oppnådd velstand og rykte, der det ikke var noen som helst fiendtlighet mellom jugoslavene som bodde der og den tysktalende befolkningen. Mine foreldre (12 og 14 år) og deres familie ble ønsket velkommen i 1944 med ordene: Hva gjør du der? Hvorfor snakker du tysk så godt? Snik deg hjem. Den gang var det bare mottak av «utlendinger». Man kan ikke lenger forestille seg i dag. Vel tilbake til meg. Hadde en lett barndom, i alle fall til jeg var 10 år. Min far drev sin virksomhet, som han allerede hadde blitt kjent med i Serbia, og min mor var, som det fortsatt var skikken den gang, husmor. Så langt foreldrenes midler tillot, fikk jeg alt fra leker til sykler og lignende. Om sommeren dro jeg til et gjestehus i det sørlige Niederösterreich hvert år sammen med min bror og min mor i to til tre uker. Min far, siden han av økonomiske årsaker måtte jobbe i uken, kom til oss på fredag med moped og ble til søndag. Det skal bemerkes at han ikke fikk førerkortet før i 1972. Grunnen til dette var at han allerede hadde begynt å selge aviser og det var selvfølgelig ikke så lett med moped. På den tiden ble jeg også kjent med en familie som bodde i nærheten av pensjonatet. Det var to døtre i denne, den ene fem år yngre og den andre ett år eldre.

September 1966 skole

Starten på min skolekarriere. På barneskolen gikk jeg i en gutteklasse. En utdannet ved daværende Pädag presenterte seg som lærer. Hun var rundt 25 år gammel og en vakker kvinne så vidt jeg kunne se på den alderen. Jeg kan fortsatt huske en anekdote som sjokkerte meg ganske mye på den tiden. I begynnelsen av skoletiden kom jeg til mamma og fortalte henne følgende: Du, mor, læreren malte fingrene hennes knallrøde. Hvordan kan du gjøre noe sånt? Bakgrunnen var at læreren Ulrike kun hadde malt neglene, noe som ikke var vanlig for meg på den tiden. Jeg tror moren min snudde seg til siden den gangen og sannsynligvis måtte smile, for så å forklarte meg hva det dreide seg om. Vel, jeg gikk ut av barneskolen med veldig gode karakterer, bortsett fra å male og tegne. Men jeg hadde også respekt for «lærerinnen», som straffet lovbrudd med å «stå i hjørnet». Skoleveien, den gang alt til fots, var alltid en utfordring, for det var alltid en, to eller tre skolekolleger som man kunne sjonglere med på fortauet.